

Dr Kyle Dunham, Struktura i przysłówia teologiczne, sesja 2

© 2024 Kyle Dunham i Ted Hildebrandt

To jest dr Kyle Dunham w swoim nauczaniu na temat struktury i teologii przysłów. To jest sesja 2, Zaawansowana mądrość i zastosowania społecznościowe.

Przejdziemy teraz do następnej części, która dotyczy reszty Księgi Przysłów.

Zaczęliśmy od sprawdzenia, jak Księga Przysłów została, jak sądzę, celowo ułożona w taki sposób, aby pobudzić niedoświadczonego młodzieńca do szerszego zastosowania złożonej mądrości o rygorze intelektualnym. I zaczyna się i jest opisane w preambule księgi. Ostatnim razem widzieliśmy, jak pierwsze siedem wersetów Księgi Przysłów stanowi bramę do jej mądrości.

Oznacza to, że skupia się na cnotach prawości, sprawiedliwości i uczciwości. Przedstawia to jako Przysłówia Salomona i jako zmierzające w kierunku bojaźni Jahwe. To znaczy, że bojaźń Jahwe jest początkiem wiedzy, lecz głupcy gardzą mądrością i karaniem.

Kiedy ostatnim razem przyglądaliśmy się prologowi, pierwszym dziewięciu rozdziałom książki, argumentowałem, że rozdziały te funkcjonują jako podstawowy schemat szkolenia młodego człowieka w środowisku domowym pod okiem ojca, któremu towarzyszy mądrość damy i ukryte głos matki, aby ukształtować charakter młodego człowieka, który ma wkrótce wkroczyć na próg niezależnej dorosłości, oraz stawić czoła niebezpieczeństwom i wymaganiom świata, dążąc do coraz lepszych form przywództwa. A teraz przechodzimy do kolejnej fazy. Zatem istnieje siedem zbiorów mądrości. Przyjrzelśmy się pierwszemu zbiorowi mądrości, rozdziałom od pierwszego do dziewiątego.

A teraz zobaczymy następny zbiór mądrości, czyli Salomona Pierwszego. Salomona, określiłem jako podstawową mądrość. Oznacza to, że przechodzimy od mądrości elementarnej do mądrości fundamentalnej.

Jakie są najważniejsze rzeczy, które są potrzebne? W Księdze Przysłów 10:1 znajduje się podtytuł, który sugeruje, że jest to również część poświęcona mądrości Salomona. I dlatego często nazywa się go Salomonem Pierwszym. W tym zbiorze znajduje się także 375 przysłów, co odpowiada wartości liczbowej imienia Salomon w języku hebrajskim.

Kilka powiązań wskazuje na prolog i przejście do kolejnych sekcji, kiedy będziemy nad tym pracować. Te aforyzmy dają nam podstawowe podejście do mądrości. Jest tu więcej konkretnych przykładów i scenariuszy, które zapewniają rozwijający się kontekst społeczny dla zasad wyjaśnionych w prologu.

Często ta sekcja jest podzielona na dwie sekcje. Są to dwie części składające się z przysłów przeciwstawnych, które porównują sprawiedliwych mądrych z niegodziwymi i

głupimi w rozdziałach 10–15 oraz przysłów syntetycznych, które w rozdziałach 16–22 skupiają się na Bożej suwerenności i sprawiedliwym mądrym królu. Różnica polega na tym, że przysłowia przeciwstawne używają kontrastujące formy, aby poinformować poszukiwacza mądrości o właściwych rodzajach zachowań i właściwych rodzajach ludzi, z którymi można się obcować, w porównaniu z niewłaściwymi rodzajami zachowań i ludźmi.

Przysłowia syntetyczne są nieco bardziej wyrafinowane, ponieważ wzmacniają pewną normę. Można więc powiedzieć, że zapewniają poziom podstawowy, a następnie jego wzmocnienie, aby zapewnić lepsze zrozumienie konkretnego tematu. Istnieją tu podobieństwa z mądrością egipską, które sugerują, że można to rozumieć jako część stanowiącą jednolity zbiór.

W następnej sekcji znajdują się odniesienia, czyli wypowiedzi mędrców z 22.17, które są echem wypowiedzi mędrców z 1.6. Widzimy więc pewne powiązania literackie, które wpływają na nasze rozumienie książki. Tutaj kontrast między damską mądrością a szaleństwem na końcu prologu antytezuje przysłowia z rozdziałów 10–15. Oznacza to, że rozdziały 10–15 Salomona 1a skupiają się na tych przeciwstawnych lub binarnych kategoriach mądrości i szaleństwa.

Christopher Ansbury zauważył, że w tych aforyzmach kryje się wymiar antropocentryczny. Oznacza to, że istnieje troska o ludzką egzystencję i doświadczenie, które odnoszą się do pewnych kategorii, takich jak monarchia. W jaki sposób młody człowiek zaczyna myśleć o monarchii? A to rozwinię się i będzie zmierzać w stronę większej złożoności w późniejszych etapach książki.

Wspólnota i rodzina, a następnie istnieją także obawy teocentryczne lub obawy skupiające się na orientacji teologicznej. Dotyczą one usposobienia Jahwe do określonych typów charakteru oraz rozróżnienia między tymi, których faworyzuje, a tymi, których potępia. W tym kontekście widzimy, że typy postaci, które przypadkowo zostały wprowadzone w prologu, są teraz rozwijane w lepszy sposób.

Kobieta z zewnątrz nie jest już punktem centralnym. Zostanie ponownie wprowadzona pod koniec tej kolekcji. Zamiast tego zmierzamy w stronę przygotowań do lepszego zrozumienia świata i poruszania się po nim.

Jedną z rzeczy, o których warto tu wspomnieć, jest napomnienie ojca skierowane do syna, a mądrość ojca i matki nawiązuje do początku przemówień, w których ojciec również napomina syna, aby słuchał wskazówek rodziców zawartych w rozdziale pierwszym i werset ósmy. Godne uwagi jest także użycie słownictwa mądrościowego, które odzwierciedla niektóre obawy zawarte w prologu. W 10 przemówieniach

prologu znajdujemy powtórzenie takich słów, jak syn, pouczenie, mądrość, wiedza, przebiegłość, dyskrecja, nauczanie i przykazania.

I tak, w miarę jak młody człowiek rośnie i rozwija się, skupiamy się na tych elementach. Rozdziały od 16 do 22 Salomona 1b pogłębiają te tematy. Oznacza to, że gdy przejdziemy do drugiej części Księgi Salomona 1, wzbogaca ona tematy, zapewniając bardziej złożony i pełen niuansów obraz.

Tutaj świat jest postrzegany w większym stopniu jako wyzwanie i złożoność, a początkujący lider lepiej rozumie, jak pokonać towarzyszące temu pułapki. Zawarta w nim instrukcja mądrości rozwija bardziej szczegółowy portret tematów związanych z monarchią jako arbitrem boskiej mocy. To znaczy, zamiast monarchii w bardziej binarnym świecie, w pierwszej części mamy do czynienia z większą złożonością.

Jest arbitrem boskiej mocy. Wspólnota staje się nie tylko miejscem, w którym młody człowiek żyje, ale gdzie musi podejmować rozważne decyzje fiskalne. Rodzina przechodzi od zwykłej sfery, w której dziecko rośnie, dojrzewa i rozwija się, do kontekstu, w którym on sam szuka harmonii, pokoju i sprawiedliwości w kontekście związku małżeńskiego.

A to sugeruje większy ruch złożoności. Istnieją tu także teocentryczne obawy dotyczące usposobienia Jahwe wobec sprawiedliwych i grzeszników. Jednak tutaj większy nacisk położony jest na sprawiedliwość, boską wszechwiedzę i boską suwerenność.

William Brown wykazał, moim zdaniem przekonująco, że Przysłowia w tych dwóch rozdziałach wykazują dynamiczny ruch od prostych do złożonych w wielu obszarach. Rozciągają się one następująco: od więzi rodzinnych po przyjaźnie społeczne, od konkretnych typów charakteru do abstrakcyjnych cech charakteru, od kultywowanego milczenia, to znaczy wiedzy, kiedy należy milczeć, po wymowę charakteryzującą się integralnością, właściwymi rodzajami mowy, i od skromnej prawości do bardziej złożonej sprawiedliwości społecznej. To znaczy, w jaki sposób normy Tory materializują się i są stosowane w kontekście społeczeństwa, w którym przywódca musi wymierzać sprawiedliwość zgodnie z charakterem samego Jahwe?

Zatem Księga Salomona 1B zapewnia większe wyrafinowanie, skupiając się także na granicach mądrości, Jahwe jako prawdziwym źródle mądrości, a nawet wyjątkach od mądrości i szaleństwa, które można początkowo znaleźć w kontrastach Księgi Salomona 1A. Zatem ponownie, dla celów powtórzenia, rozdział Salomona 1 jest podzielony na dwie części. Część pierwsza to antytetyczne Przysłowia porównujące sprawiedliwych, którzy są mądrzy, z niegodziwymi, którzy są głupi.

I tutaj dominują konkretne przykłady i scenariusze. W tym miejscu młody człowiek dowiaduje się, jakie rzeczy dzieją się w świecie, do którego dąży. Uczy się konkretnych przykładów i scenariuszy, w których mądrość zostaje urzeczywistniona.

Następnie, przechodząc do części drugiej, mamy syntetyczne Przysłowia, które w bardziej zróżnicowany sposób skupiają się na Bożej suwerenności i roli sprawiedliwego, mądrego króla. Czasami porównuję to do faktu, że kiedy młody człowiek zaczyna poznawać świat dorosłych, musi najpierw zrozumieć, z jakimi ludźmi warto się kontaktować, jaką ma właściwą strukturę władzy i sposób poruszania się po świecie, aby mądrze i pomyślnie rośnięcie, dojrzewanie i stosowanie mądrości. Jednak w miarę jak jego złożoność staje się coraz bardziej złożona, zaczynasz uzyskiwać bardziej szczegółowy obraz typów przywódców, którzy cię otaczają, typów szefów, których możesz mieć podczas swojej pracy.

Zatem zastosowanie mądrości jest bardziej wyrafinowane. Staje się bardziej złożone. I tak zaczynacie widzieć, że element ludzki jest częścią dojrzałości.

Zaczyna mieć bardziej zniuansowane zrozumienie otaczającego nas świata i typów ludzi, którzy go zamieszkują. Wiedząc, że młody człowiek często ocenia wartość charakteru. Czy ta osoba jest dobra czy zła? Ale w miarę jak dorastamy i dojrzewamy, rozumiemy, że istnieją odcienie niuansów i złożoności.

Zatem nawigacja staje się nieodłączną częścią stosowania mądrości. Zatem część druga przedstawia bardziej złożony scenariusz dotyczący władzy, pieniędzy i rodziny. Wiedza, jak zastosować mądrość w różnych obszarach i kontekstach.

Jak już zauważyłem po drodze, myślę, że w szwach tych powiązań, w tych zbiorach mądrości, znajdujemy wskazówki, że zostały one zebrane celowo, zarówno po to, aby powtórzyć wcześniejszy materiał, jak i aby poruszyć czytelnika. przejść do następnej fazy. Zatem początkowe i końcowe szwy tych sekcji skupiają się na celowo ułożonym materiale, który jest drogowskazem dla ucznia, który aspiruje do przeprowadzenia w miarę opanowywania tego materiału, aby zaszczerpić te cnoty w swoim umyśle i charakterze. I tak, gdy zaczynamy rozdział 10, wersety od pierwszego do ósmego, myślę, że odkrywamy tam, że mędrzec sygnalizuje kontynuację programu edukacyjnego zawartego w preambule.

W pierwszych ośmiu wersetach rozdziału 10 skupia się na cechach charakteru prawych i mądrych, które są integralną częścią skutecznego dążenia do mądrości. Tak więc w pierwszych ośmiu wersetach rozdziału 10 Księga Przysłów cztery razy nawiązuje do sprawiedliwych w wersetach drugim, trzecim, szóstym i siódmym, a do mądrego syna lub serca dwukrotnie w wersetach 10, pierwszym i ósmym. Te ostatnie Przysłowia ilustrują tę jednostkę, kontrastując mądrość i szaleństwo ze środkowymi wersetami drugim i trzecim, szóstym i siódmym, podając przykłady prawych i niegodziwych typów charakteru.

Tak więc, myślę, że kiedy to wspólnie analizujemy, zestawienie tych terminów mądrości w pierwszym szwie Księgi Salomona 1a reprezentuje stopniową eskalację nauczania mądrości, przesuwając się dalej w programie nauczania od mądrości i korygowania, które widzieliśmy w preambule do prawości i ucieleśniony charakter tego,

który jest mądry, w rozdziale pierwszym, wersetach trzecim i piątym. Ta indywidualna mądra osoba, hebrajskie określenie hakam, jak również mędrzec w liczbie mnogiej, stają się godnymi uwagi postaciami w tej sekcji. Mędrzec w liczbie pojedynczej pojawia się w tej sekcji 17 z 30 razy w książce.

Jest dziewięć występow tej osoby w Salomonie 1a i osiem występow w Salomonie 1b. Tylko w tym zbiorze mądry syn występuje jako podzbiór mądrej jednostki. Mądrość serca pojawia się także w rozdziałach 10, 11 i 16.

A pozory liczby mnogiej są tutaj również najbardziej spójne. W Księdze występuje 10 z 17 wystąpień tego terminu, z jednym wyjątkiem w Księdze Salomona 1a. Zatem mądrzy zazwyczaj charakteryzują się określonymi zachowaniami, roztropną mową i otwartym słuchaniem, co znajduje odzwierciedlenie w różnych sposobach przedstawiania mędrców.

Używamy terminu kolokacja, aby oznaczać rodzaje terminów, z którymi kojarzeni są mądrzy. Są one powiązane z takimi rzeczami, jak język w rozdziałach 12 i 15 oraz usta w rozdziałach 14 i 15. Mądrzy pełnią funkcję odzwierciedlających i rozpowszechniających mądrość, czyli rodzaj towarzyszy, których młody człowiek powinien szukać na tym etapie liminalnym wchodzenia w niezależną dorosłość.

A więc to jest początek Salomona 1 i skupia się na tym typie mędrców. Na zakończenie rozdział Salomona 1 zawiera wzmiankę o królu w rozdziałach od 20 do 11 oraz o boskim zakresie wiedzy w rozdziałach 20 do 12. Koncentruje się także na znaczeniu usłuchania skarcenia w rozdziałach 20 do 15.

Te aforyzmy pełnią funkcję zamknięcia tej części literackiej. Przypominają aspirującemu mędrcom o szanowaniu władzy, która obecnie przeniosła się z domu do pałacu. Zatem zamiast ojca znajdować się w centrum uwagi, król zaczyna odgrywać bardziej znaczącą rolę.

Początkujący urzędnik opanuje odpowiednią samodyscyplinę, jeśli będzie słuchał udzielanych kar. Ten rodzaj samokontroli będzie kultywował większą wiedzę od samego Jahwe, który nadzoruje rozpowszechnianie mądrości wśród uprzywilejowanych poszukiwaczy mądrości w rozdziałach 20 do 12. Zatem początkowe cele preambuły zostają powtórzone i tutaj powtórzone do początkującego mędrca, początkujący mędrzec w miarę przechodzenia przez kolejne etapy mądrości.

Tutaj instrukcja mądrości konkretyzuje mędrców. Są one ucieleśnione w formie materialnej i stanowią przykład rodzajów i wzorców zachowań i podejmowania decyzji, które wschodząca młodzież, która pragnie być mądra, musi naśladować. I tak, przechodząc przez to, napotyka ten binarny świat, który zmierza w stronę złożoności.

Ma skupić się na tym typie charakteru mędrców, którzy są odzwierciedlającymi i głosicielami mądrości. Ma ich naśladować i obcować z nimi. Przechodząc

do drugiej części, uwaga skupia się na typach relacji społecznych.

Król staje się coraz bardziej widoczny, a uwaga ponownie skupia się na rodzajach władzy, z jaką spotka się w szerszym świecie, oraz na tym, jak najlepiej radzić sobie z tego rodzaju przywództwem i towarzyszącymi mu pułapkami. Po drodze zauważyłem kilka rzeczy. Mądrzy stanowią znaczącą grupę społeczną.

Są odźwiernymi i towarzyszami mądrości, ludźmi, których młody człowiek ma szukać i naśladować. Następuje ruch na zewnątrz od rodziny do różnych typów relacji społecznych. Zatem młody człowiek powinien uczyć się o tych mądrych i naśladować ich zachowanie, wkraczając w bardziej złożony i pełen niuansów świat, aby zrozumieć, jakich ludzi spotka.

A potem przejdziemy do kolejnej sekcji po tej sekcji, której tytułem jest 22:17, jako powiedzenia mędrców. Tekst zaczyna się od stwierdzenia, że takie są także wypowiedzi mędrców. Jest kilka powodów, dla których prawdopodobnie służy to jako podtytuł literacki, stanowiący nowy dyskurs.

Najpierw mamy powiedzenia mądrych, które sięgają preambuły. Omówiliśmy, jak preambuła w rozdziale pierwszym w wersecie szóstym podaje jedną z kategorii mądrości, do których młody człowiek powinien dążyć, jako do wypowiedzi mędrców. A teraz stwierdzamy, że zmaterializowało się to w 22:17, aby dać cel tej księdze.

Oznacza to, że ci mędrcy, którzy są mądrzy, przekazują powiedzenia, które młody człowiek powinien wpajać w swoje życie. I to daje jeden z głównych powodów preambuły. Po raz drugi widzimy także, że gatunek, rodzaj nauczania przesuwają się tutaj w stronę dyskursu parenetycznego.

To znaczy raczej do ostrzeżeń, nakazów i pouczeń, a nie po prostu do dwuwierszowych przysłów, które charakteryzowały rozdziały od 10 do 22. W tej części podano 46 poleceń, a dwie trzecie z nich to zakazy. W ten sposób młody człowiek jest obecnie instruowany poza mniej lub bardziej binarnymi aforyzmami z rozdziału Salomona 1, aby dostosować myślenie behawioralne i podejście do pewnych rzeczy.

Moglibyśmy to niemal zobaczyć teraz, gdy młoda osoba wkracza w kolejny złożony obszar, w którym jest większa widoczność i gdzie jest więcej przywództwa publicznego. Najpierw należy go poinstruować, czego nie wolno robić. Widzimy więc skupienie się tutaj na poleceniach, których młody człowiek powinien unikać.

Zatem opieka nad mądrością przechodzi od ojca do mędrców, z domu na dwór królewski. Można powiedzieć, że ma teraz zabarwienie kosmopolityczne. Innym powodem, dla którego jest to, jak sądzę, inna sekcja, jest to, że ma ona własne wprowadzenie.

Rozpoczyna się własną preambułą w 22,17 do 21, zawierającą formalne wezwanie i motywację, po których następuje cel instrukcji i identyfikacja adresata. Tak więc, jeśli spojrzemy na ten tekst, zaczyna się on od słów: nakłoń ucha i słuchaj słów mądrych, przyłóż swoje serce do mojej wiedzy, bo będzie miło, jeśli zachowasz je w sobie, jeśli wszystkie będą gotowe na Twoich ustach. I przechodzi i mówi, abyście pokładali ufność w Panu.

Dałem je dzisiaj wam poznać, nawet wam. Czyż nie napisałem dla was 30 rad i wiedzy, abyście poznali, co jest słuszne i prawdziwe, abyście mogli dać prawdziwą odpowiedź tym, którzy was posłali? Ma więc swoją własną strukturę, co sugeruje, że jest osobną sekcją.

I po czwarte, powodem, dla którego jest to nowa sekcja, jest identyfikacja tego schematu instruktażowego, który zapewnia powrót do tych, którzy wysłali cię w 22.21. Sugeruje to, że mamy tutaj podsekcję specjalnego szkolenia dla rodzących się przywódców społeczno-politycznych, którzy wymagają szkolenia w zakresie zasad i etykiety Dworu Królewskiego. To oni mają być kolejnym, wschodzącym pokoleniem liderów. Mają więc zdać raport tym, którzy ich wysłali.

Mają zatem rozumieć naturę etykiety i zachowania na Dworze Królewskim. W innych miejscach zauważyliśmy, że ma to również pewne powiązania z niektórymi pisarzami egipskimi, jak na przykład instrukcja Amenemopa. Myślę, że skupia się to wokół faktu, że mądrzy tutaj stają się bardzo znaczącą grupą.

Zauważyliśmy, że mędracy pojawiają się w tej księdze 17 razy i często pojawiają się w ostatniej części. A teraz są ważni w tej sekcji, ponieważ stoją na czele tej jednostki, tego zbioru mądrości. W 22:17 są to wypowiedzi mądrych.

W następnej części 24:23 widzimy to również jako nagłówek literacki. Mają więc szukać mądrości jako grupa. Mędracy wykazują odpowiednie zachowanie w Księdze Salomona 1. A teraz przejawiają mądrość w bardziej wyraźny sposób, dostarczając materiału szkoleniowego do formowania aspirującego mędrca.

I tutaj ich napomnienia służą jako korekta potencjalnych nadużyć młodzieńczych impulsów. Stanowią podstawę pobożnej mądrości powołaniowej w kontekście oficjalnego przywództwa. W szczególności ta sekcja skupia się na właściwych postawach i działaniach wobec króla oraz umiejętnościach niezbędnych do skutecznego sprostania wymaganiom służby królewskiej.

Zatem ponownie uwaga skupiona jest na młodej osobie, która jest gotowa żyć i pracować na Dworze Królewskim i najlepiej wie, jak radzić sobie ze specyficznymi wymaganiami protokołu i niebezpieczeństwami towarzyszącymi życiu na Dworze Królewskim. Jak można sobie wyobrazić, na każdym kroku czyhało potencjalne niebezpieczeństwo. Zatem mądry człowiek musiał

zaszczepić w sobie te cnoty, gdy wchodził na dwór królewski, aby wiedział, co powinien robić, a czego nie powinien robić.

I tak pewne rzeczy miały go charakteryzować. Myślę, że widzimy to, gdy przyglądamy się mądrości zawartej w tej książce. Jedną z rzeczy, na których zależy wschodzącemu przywódcy, jest unikanie działań, które wywołują złość, poniżają lub wykorzystują zwykłych ludzi.

Nie będzie miażdżył biednych, przesuwiał kamieni granicznych ani napadał na własność sprawiedliwych. Ma więc robić rzeczy, które wykazują sprawiedliwość społeczną w kontekście przywództwa społeczno-politycznego. Nie może robić rzeczy, które miażdżą biednych, pokrzywdzonych lub tych, którzy borykają się z trudnościami społecznymi.

Ma raczej okazywać im sprawiedliwość, życzliwość, a także unikać przyjaźni z niewłaściwymi ludźmi. W tej sekcji przedstawiono określone typy ludzi. Ci, którzy są porywczy, skąpi, głupi i pobłażliwi.

Pokusą dla młodej osoby będzie obcowanie z ludźmi, którzy mogą wydawać się potężni i którzy mogą wydawać się punktem wyjścia do osiągnięcia sukcesu. Dlatego w tej części napomina się młodego człowieka, aby unikał takich typów charakteru, które doprowadzą do destrukcyjnych konsekwencji. Ci, których charakteryzuje gniew, szaleństwo i pobłażanie sobie, ponieważ tego typu zachowania zniszczą młodego człowieka.

Tylko kilka innych rzeczy. Ma się bać Boga i króla. Ma skupić się szczególnie na właściwym sposobie okazywania czci Bogu i królowi, ale także na czynieniu tego, co słuszne, nawet w obliczu wrogości, oraz na posiadaniu moralnej odwagi, by czynić to, co słuszne.

Co zobaczymy pod koniec tej sekcji. On ma ratować tych, którzy są zabierani na śmierć, i powstrzymywać tych, którzy potykają się na rzeź. Jeśli powiesz: Oto, nie wiedzieliśmy tego, czyż nie dostrzega tego Ten, który waży serce? Czyż nie wie o tym Ten, który czuwa nad twoją duszą? I nie odda człowiekowi według jego uczynku.

Ma więc okazywać szacunek władzom, ale ma też robić rzeczy, które wymagają moralnej odwagi w kontekście sprawiedliwości i uczciwości i tak dalej. Zatem to wszystko stanowi część mądrości, którą powinien posiadać na tym etapie swojej nauki. W trakcie tego procesu przyglądaliśmy się, w jaki sposób szwy lub połączenia pomiędzy kolekcjami wspomagają ten schemat treningowy.

Myślę, że widzimy to również w tej konkretnej sekcji. Preambuła skupiała się na prawości, sprawiedliwości i uczciwości. I te obawy odbijają się echem w szwach na początku i na końcu powiedzeń mędrca i dwóch.

Tak więc, po wstępie i wypowiedziach mędrców, wprowadzenie to rozpoczyna się od pouczenia o sprawiedliwym traktowaniu biednych. Jak należy traktować biednych? I tutaj wątek sprawiedliwości jest dominujący. Rady obejmują zarówno unikanie przyrzeczeń bezpieczeństwa, jak i unikanie przemieszczania starożytnych znaków granicznych.

Są to odniesienia do zachowania tradycji i praw tych, którzy byli wyzyskiwani, nękan i maltretowani w społeczeństwie. Zatem raczej właściwym przywódcą, ucieleśniającym normy Tory, był okazywanie sprawiedliwości, prawości i uczciwości, nawet wobec biednych. Ta część kończy się odniesieniami do sprawiedliwego człowieka z rozdziałów 24, 15 i 16, jako osoby, która na stanowisku przywódcy stawia czoła przeciwnościom losu.

Rozumiejąc, że przywództwo społeczne wymaga dużo zapału i wytrwałości, jest w tym celu napominany i zachęcany. Król pojawia się pod koniec pierwszej części jako ten, którego należy się bać wraz z Jahwe. I to przypomina zakończenie prologu w 9.10, bojaźń przed Jahwe.

I przewiduje koniec księgi, w której ponownie podkreślana jest bojaźń przed Jahwe. Część drugą, 24:23, drugie „Przysłowia Mędrców”, otwierają także odniesienia do sprawiedliwości i prawości. Tym razem w formie negatywnego przykładu, dodając stopień złożoności do napomnień zawartych w pierwszej sekcji.

Zatem, podobnie jak w przypadku Salomona 1, wypowiedzi mędrców 2 również kończą się aluzją do znaczenia korekty w formacji mędrców z 24,32, która jest niezbędną częścią jego rozwoju. Tutaj korekta wyłania się z negatywnej przykładowej historii skupiającej się na leniwcu, leniwcu wykazującym głupie tendencje. Młody człowiek, który robi postęp w mądrości, musi unikać tych tendencji.

I tak, znowu, wypowiedzi mądrych przygotowują młodego człowieka do tej funkcji na dworze królewskim. Przygotowują także grunt pod następną część, Salomon 2, która w jeszcze większym stopniu skupi się na osobie króla, sposobie zachowania tego przywódcy oraz sposobie, w jaki młody człowiek ma sobie z tym poradzić. Tak więc, gdy przejdziemy do Salomona 2, rozdział 25 i werset 1 dają nam kolejną wskazówkę dotyczącą tej sekcji.

Jest napisane: To także są Przysłowia Salomona, które kopiuje mężowie Ezechiasza, króla Judy. A tutaj mamy drugą część Salomona i zatytułowałem ją: Wzniosła Mądrość, Wzniosła Mądrość. Przechodzimy więc od mądrości elementarnej do mądrości fundamentalnej.

A potem zobaczyliśmy pośrednią mądrość z wypowiedziami mądrych, a teraz doszliśmy do wzniosłej mądrości. To inny poziom mądrości. W tym dziale znajdziesz najpełniejsze kompendium porad dotyczących spraw dworu królewskiego.

ta nawiązuje do Księgi Salomona 1 pod względem nagłówka literackiego i prawdopodobnego podziału na dwie podjednostki. Zatem w Księdze Salomona 2 znajdujemy dwie sekcje, tak jak w 1 rozdziale Salomona. Pamiętajcie, że Księga Salomona 1 jest podzielona na rozdziały od 10 do 15 i od 16 do 22. Podobnie tutaj, w dwóch sekcjach, widzimy rozdziały od 25 do 27 i rozdziały 28 do 29.

Dlatego też część zaczyna się od emblematycznych Przysłów, które przedstawiają właściwe postępowanie w kontekście królewskim, a kończy przysłowiami antytetycznymi, które koncentrują się na sprawiedliwości i Torze w kontekście dworu królewskiego. W tej ostatniej części ponownie wprowadzamy zestawienie przeciwstawnych Przysłów, zataczając koło pomiędzy dwoma zbiorami Salomona i zamykając pętlę dotyczącą pierwszego zbioru. W przeciwieństwie do wcześniejszych wzmianek o królu, które znajdziemy na przykład w Salomonie 1, rozdziałach 14, 16 i 22 lub w wypowiedziach mędrców w rozdziale 24, ten fragment coraz częściej przedstawia króla jako osobę z wadami, z wadami. przywódca, który może wypaczać sprawiedliwość i często brakuje mu powściągliwości.

Często jest zepsuty przez władzę, a jego zepsucie wpływa na jego zdolność do przewodzenia. W miarę jak domniemany adresat Księgi Przysłów stopniowo przechodzi przez te etapy mądrości, staje się teraz gotowy do skupienia swojej początkowej roli przywódcy na bliższej odległości od monarchy, a tym samym jest bliżej obserwowania i krytykowania niedociągnięć władcy. W artykule w czasopiśmie, o którym wspomniałem w pierwszym wykładzie, nauczanie to opiera się na artykule z czasopisma, który ukazał się w tomie trzecim Biuletynu Badań Biblijnych w 2019 roku.

Zamieszczam w nim tabelę, która pokazuje szereg Przysłów z tej części, które przedstawiają króla jako osobę wadliwą, podatną na zepsucie i pomyłkę sądową. Zatem króla należy rozumieć w bardziej złożony i pełen niuansów sposób, jako przywódcę, który odzwierciedla boską moc i supremację, ale także takiego, którego należy się bać we właściwy sposób i rozumieć, aby móc skutecznie poruszać się po świecie. jego obecność. Dlatego też w tej drugiej części nacisk na prawość, sprawiedliwość i uczciwość również wysuwa się na pierwszy plan.

Wspomniałem już w dalszej części, w jaki sposób połączenia tych sekcji przyczyniają się do rozwoju programu edukacyjnego. Widzimy to również w tej części Księgi Salomona 2. W Salomonie 2 program edukacyjny zawarty w preambule postępuje w kierunku końcowym. Zatem wspomniałem w preambule, że w miarę przechodzenia przez łańcuch słów mądrości następuje przejście od mądrości i korekty, prostych rodzajów binarnych terminów mądrości, do większej złożoności.

W miarę upływu czasu spotykamy słowa takie jak powiedzenia mędrców i Przysłowia, o których ponownie wspomniano w rozdziale pierwszym w wersecie szóstym. I tak znów widzimy tu powrót do aforyzmów lub Przysłów. Skupienie się na królu jest widoczne.

Termin „król” pojawia się pięciokrotnie w tytule oraz w początkowych Księgach Przysłów 25, 1 do 3 i 5 do 6. W innych miejscach tej części widzimy inne określenia

używane w odniesieniu do urzędników

rzządzających narodem. Należą do nich terminy takie jak władca w latach 28, 15, 29, 2, 12 i 16, książę w latach 28, 16 i dowódca w latach 28, 2. Zatem ponownie skupienie się na przywództwie. Godna uwagi jest zbieżność preambuły, obejmująca prawość, sprawiedliwość i uczciwość, w fragmentach rozdziału Salomona 2, zwłaszcza w odniesieniu do dworu królewskiego.

W szczególności sprawiedliwość jest cechą, która ustanawia tron królewski na początku tej części w 25, 5, która mówi: usuń niegodziwych sprzed oblicza króla, a jego tron zostanie utwierdzony w sprawiedliwości. Zatem te cechy charakteru są oczywiście w centrum uwagi. Na zakończenie tej części przymioty prawości, sprawiedliwości i uczciwości są ponownie ułożone w niewielkiej kolejności.

Widzimy to więc w rozdziałach 29, 26, gdzie sprawiedliwość prawna, której oczekuje człowiek, ostatecznie pochodzi od Jahwe, a nie od władcy. Zatem sprawiedliwość pochodzi od Pana. Temat ten jest podany bardziej uniwersalnie w 29, 7, gdzie człowiek charakteryzujący się niesprawiedliwością jest obrzydliwością dla sprawiedliwych, podczas gdy człowiek charakteryzujący się uczciwością jest obrzydliwością dla bezbożnych.

I znowu widzimy, jak widzieliśmy we wcześniejszych rozdziałach, potrzebę korekty, która pojawia się pod koniec. Widzieliśmy już, jak skupienie się na korekcie następuje pod koniec kilku wcześniejszych etapów. Tutaj znowu skupiamy się na sprostowaniu, które funkcjonuje analogicznie do tego, jak funkcjonowało pod koniec Księgi Salomona 1 w 22, 15 i do wypowiedzi dwóch mędrców w 24, 32.

W każdym zastosowaniu podkreśla to ciągłą potrzebę rozwijania się młodego mędrca w kultywowaniu samodyscypliny i powściągliwości, co należy korygować poprzez zważanie na tę poprawkę, gdy jest ona przekazywana. Funkcjonują one w ten sposób w końcowych granicach literackich tych sekcji i ponownie sugerują, że w trakcie tego liniowego ruchu istnieje zamierzony układ i skupienie. Następnie dochodzimy w końcu do dwóch ostatnich części księgi, czyli powiedzeń Agura i Lemuela.

W powiedzonkach Agura kryje się coś, co nazwałem enigmatyczną mądrością. A potem, jak zobaczymy w powiedzeniach, mądrość Lemuela, mamy królewską mądrość. Są to więc rozdziały 30 i 31.

Ostatnie dwie części wychodzą od wcześniejszych anonimowych mędrców, czyli mędrców, którzy stają się postacią, grupą ludzi, za którymi młody człowiek ma podążać w Księdze Salomona 1. A potem oni faktycznie kierują mądrością i przekazują ją z powiedzeń mądrych. Obecnie istnieje ruch mający na celu identyfikację niezidentyfikowanych mędrców w postaci tych zagranicznych mędrców, Agura i Lemuela. Następuje coraz większy ruch zewnętrzny.

Czasami wyobrażam sobie to jako koncentryczne kręgi przesuwające się w stronę peryferii pobożnego ruchu mądrości poza Izraelem, charakteryzujące tych mędrców, jak sądzę, jako

Masajów, prawdopodobnie nie-Izraelitów. I kiedy po raz pierwszy spotykamy Agura, pogoń za mądrością okazała się dla tych mędrców wyczerpująca, ale nie rozpaczająca. Prawdopodobnie nie są Izraelitami.

Koncentrują się na określonych rodzajach mądrości. Pozwólcie, że przeczytam pierwsze wejście do tego słowami Agura. Mówi, że człowiek oświadcza: Jestem zmęczony, Boże, jestem zmęczony, Boże, i wyczerpany.

Zatem pogoń za mądrością była wyczerpująca, ale nie przynosząca rozpacz. Zatem te dwie ostatnie części mądrości stanowią odpowiednie zakończenie programu zarysowanego w preambule. Czynią to poprzez skupienie się na cnotach pokory, prawdy, porządku, samodyscypliny i sprawiedliwości.

Te cechy, które zostały wyidealizowane jako normy Tory, konkretyzowane i materializowane u aspirujących mędrców, teraz są ucieleśnione i ucieleśnione w idealnym mędrцу i idealnym królu, który wykazuje tę mądrość i skupia się na tych cechach. Cechy te są niezbędne, aby wpływowy mędrzec Agur i król Lemuel mogli funkcjonować w swoich sferach. Zatem idealny czytelnik zatoczył koło, jeśli można tak powiedzieć.

Wyrafinowany mędrzec i powściągliwy król ucieleśniają teraz cel wschodzącego młodego poszukiwacza mądrości. Agur wyraźnie podąża w określonym kierunku i potwierdza, że Bóg jest źródłem mądrości i że mądrość można osiągnąć głównie dzięki Boskiemu objawieniu. Urzeczywistnia mądrość wcześniejszych etapów w swojej roli ukaranego, wybitnego mędrca, który rozpoznaje ograniczenia własnego dążenia do wiedzy.

Jest skromnym, ale elokwentnym mówcą. Uosabia pokorę, zachwyt i otwartość na instrukcje jako cnoty wymagane dla tych, którzy są u progu mocy w 31. roku życia, jak widzimy w przypadku Lemuela. Aforyzmy z poprzednich części zostały teraz zastąpione fraszkami interpretacyjnymi i zagadkami.

Pamiętaj, że preambuła przechodzi od przysłów elementarnych do Przysłów i powiedzeń mędrców, a następnie do fraszek i zagadek interpretacyjnych. Chcę zasugerować, że reprezentują one coraz większą formę złożoności, w miarę jak młody człowiek stosuje intelektualny rygor, który już opanował, do zrozumienia głębszych i głębszych prawd istniejących we wszechświecie, które należy odkryć i odkryć, gdy używa tego intelektualnego rygoru w wyrafinowany sposób. I tak Agur ucieleśnia to, skupiając się na fraszkach i zagadkach interpretacyjnych.

Tylko uwaga na temat Agura, nie rości sobie on prawa do ostatecznego słowa na temat mądrości. Mówi raczej, że jest zbyt brutalny, aby przyznać się do najwyższego zrozumienia i wyznaje, że brakuje mu mądrości i wiedzy. Odświeżający jest dla mnie element Agura, ponieważ mądrość nie stworzyła pychy, lecz pokorę.

Przyznaje, że w miarę zdobywania mądrości coraz lepiej rozumiesz swoją słabość,

ograniczenia i brak wiedzy. A jeśli żyjesz od wielu lat,

prawdopodobnie możesz doświadczyć lub utożsamić się z tą ideą. Wiem, że tak, w miarę jak dowiaduję się coraz więcej rzeczy, zaczynam zdawać sobie sprawę ze wszystkich rzeczy, których nie wiem.

Dążenie do mądrości ma więc aspekt pokory, a Agur ucieleśnia to w zapadający w pamięć sposób. Jak zobaczymy, koniec jego zbioru mądrości skupia się na ponownym skupieniu się na sprawach królewskość. Znajdują się tam trzy wzmianki o prestiżu i transcendencji króla w rozdziale 30, wersetach 27, 28 i 31.

I jako kontrpunkt dla pokory, którą Agur wychwala w przemówieniu otwierającym. Zatem na początku wychwala pokorę, a w miarę zagłębiania się w swoją mądrość skupia się na królu, skupiając się szczególnie na roli, jaką ma pełnić król. Zawiera w tym także ton minatorski w określaniu pewnych rzeczy.

I zobaczymy to w trakcie. A potem dochodzimy do Lemuela, wypowiedzi Lemuela, królewskiej mądrości w rozdziale 31. Lemuel przedstawia końcowy kontekst królewski księgi.

Jego przemówienie przedstawia wzniosłą prozę i wzniosłe oddanie, wyróżniające się bojaźnią Jahwe. Na początku widoczna jest bojaźń przed Jahwe. Pod koniec tej sekcji ponownie staje się to widoczne.

I mamy tu konkretnie głos matki Lemuela na początku ostatniej części. I to równoważy ukryty głos matki w prologu. Zapowiada także ukryty głos kobiety o szlachetnym charakterze, wypowiedziany na zakończenie ksiąжки.

Stanowi to zatem zamknięcie elementarnej rady prologu. Idealny mądry syn został teraz królem i słucha głosu swojej nieco zirytowanej matki, szukając żony o niezwykłych cnotach. Czyniąc to, Lemuel stworzył księgę, jak już ktoś powiedział, doskonałe zwieńczenie Księgi Przysłów, kończącą się nutą pobożności i uniesienia.

Zatem jego przemówienie rozpoczyna się od kilku odniesień do króla i społeczeństwa oraz jego roli w społeczeństwie w rozdziale 31, wersetach pierwszym, trzecim i czwartym. Dodaje jednak także ostrzeżenie i drobny ton, uściślając, że w przemówieniu tym poprawiła go matka. Zatem znowu mamy pomysł na korektę, który ukształtował wiele sekcji podczas przechodzenia przez program treningowy siedmiu kolekcji.

Wydaje się, że na kilku etapach wnioski ponownie skupiają się na naprawianiu i tym, jak mądrość koniecznie koryguje aspirującego mędrca. W tym przypadku ta dorozumiana kara przypomina nacisk na poprawę, którą widzieliśmy wcześniej w innych etapach księgi, włączając w to zakończenie Salomona 1 w 22:15, wypowiedzi mędrców w 24, a także zakończenie Salomona 2 w: rozdział 29 wersety 17 i 19. Preambuły skupiają się na prawości i sprawiedliwości.

Cnoty te znajdują także odzwierciedlenie w pouczeniach, jakich udziela mu matka Lemuela. Powinien powstrzymać się od mocnego picia, aby móc jasno myśleć o obronie praw biednych. Ma więc wykazać się powściągliwością.

To ważna część tej korekty. Lemuel kończy swoje przemówienie aluzją do mądrości i bojaźni Pańskiej. Stanowi to godne zakończenie programu mądrości.

Książka zaczyna się od bojaźni Pańskiej jako początku mądrości, a kończy wychwalaniem kobiety niezwyklej cnoty, która ucieleśnia tę bojaźń Pańską. Jest tam napisane: „... wdzięk jest zwodniczy i próżne piękno, lecz kobieta, która boi się Pana, zasługuje na pochwałę, daj jej z owocu jej rąk i niech jej uczynki chwala ją w bramach”. Zatem ponownie zatoczyliśmy koło od ukrytego głosu matki, zirytowanego głosu matki Lemuela, do ukrytego głosu kobiety, która boi się Pana. I tak mądrość zatoczyła koło.

Mam wykres, który również jest zawarty w artykule i może być trudny do zobaczenia, biorąc pod uwagę rozmiar czcionki, ale jest to przegląd tego, jak moim zdaniem ruch mądrości pomaga nam zobaczyć jej liniowy postęp i rozwój. Rozpoczyna się w prologu w warunkach domowych. Ojciec jest głównym mędrce.

Mądrość Pani jest dominująca i następuje przejście od braku doświadczenia do rozważnego podejmowania decyzji dotyczących odpowiednich towarzyszy. Jest też temat strachu przed Panem, który ucieleśnia tę część księgi. A potem przechodzimy do Salomona 1. Salomon 1 to ustawienie przejściowe.

Głównym mędrce jest ojciec-król. Mądry człowiek i mądry są wybitni. Następuje przejście od prostych do złożonych typów postaci i od domu do społeczeństwa. A więc znowu ruch zewnętrzny.

A potem dochodzimy do powiedzeń mądrych. Powiedzenia Mędrców 1, Powiedzenia Mędrców 2. Mamy tu do czynienia z dworem królewskim i grupą lub kadrą mędrców, którzy są głównymi mędrkami. To oni przekazują mądrość. Czynią to poprzez imperatywy, poprzez polecenia. Wyróżnia się wiele obrzydliwych typów charakteru społecznego. Istnieje ruch od początkowych etapów zaangażowania społecznego do rosnącej świadomości i rozeznania. I znowu bojaźń Pańska staje się widoczna w tej części.

Następnie przechodzimy do rozdziału Salomona 2. Rozdział Salomona 2 ponownie przedstawia dwór królewski skupiający się na królu i innych władcach. Głównymi mędrkami są prawi władcy. Urzędnicy dworu królewskiego są prominentni. Następuje przejście od wejścia na dwór królewski do rosnącej świadomości niedociągnięć króla i potrzeby prawości i sprawiedliwości.

Zatem znowu te cnoty prawości, sprawiedliwości i uczciwości, które mają być ucieleśnione w mędrca, nie zawsze są ucieleśnione w królu. Zatem mądra osoba powinna nauczyć się poruszać w świecie, w którym taka jest rzeczywistość. A potem zakończymy wypowiedziami Agura i Lemuela.

Mamy tutaj do czynienia z obcym dworem królewskim i mamy doradcę królewskiego w osobie Agura oraz sprawiedliwego króla w osobie Lemuela jako głównych mędrców. Tutaj mamy litanię zagadek. Wyróżniają się różne przykłady z natury i społeczeństwa.

Skupienie się na zwierzętach i rzeczach ze świata przyrody staje się częścią skupienia. Następuje ruch od ograniczeń mądrości, które znajdujemy w Agur, do koronacji mądrych, czyli sprawiedliwego króla i królowej, którzy teraz ucieleśniają właściwy sposób stosowania norm społecznych Tory oraz prawości, sprawiedliwości i uczciwości. I znowu, bojaźń Pańska jest tematem powracającym z preambuły.

Podsumowując to, co argumentowałem, zasugerowałem, aby preambuła Księgi Przysłów, czyli pierwsze siedem wersetów, przedstawiała program edukacyjny. Celem tego programu edukacyjnego jest skierowanie domniemanego czytelnika, czyli niedoświadczonej młodzieży, w stronę cnót prawości, sprawiedliwości i uczciwości, szczególnie w celu sprawowania przywództwa społeczno-politycznego. Na ten schemat nauczania można spojrzeć, jak otwierające się i zamykające szwy siedmiu zbiorów mądrości rozwijają ideę wzrastania mądrości.

Strukturalna lektura kanoniczna, to znaczy przyglądająca się ostatecznej formie księgi i jej strukturze literackiej, skupiająca się na literackich szwach pomiędzy tymi siedmioma zbiorami mądrości, dostarcza wskazówek, że istnieje zamierzony układ. Dynamiczny ruch jest charakterystyczny dla świadomego i zamierzonego programu treningowego. Przechodząc przez siedem kursów szkolenia przywódców, niedojrzały mianowany Kalo dojrzewa i przystępuje do egzaminu dojrzałości, przygotowując się ostatecznie do pomyślnego poradzenia sobie z presją i pułapkami przywództwa społecznego i królewskiego.

Nieokrzesana młodzież stopniowo staje się przykładem cnót prawości, sprawiedliwości i uczciwości, opartych na pełnej czci bojaźni przed Jahwe, aby on sam mógł stać się wybitnym mędrca i przywódcą, który będzie podtrzymywał te cnoty w społeczeństwie, będącym ucieleśnieniem Tory i uosobieniem prawdziwej mądrości. Mam nadzieję i modlę się, aby studiowanie Przysłów pomogło nam również w dążeniu do zdobycia prawdziwej mądrości, która wynika z poznania Pana i chodzenia z nim.

To jest dr Kyle Dunham w swoim nauczaniu na temat struktury i teologii przysłów. To jest sesja 2, Zaawansowana mądrość i zastosowania społecznościowe.